

l'Universitari

estudiants amb veu

EDICIÓ D'ESTIU

ENTRE TAPA I TAPA

MARTÍ ROSSELL

ANNA PELÁEZ

EL PETIT PRÍNCEP

L'OCUPACIÓ, A

POL VILLAVERDE

DEBAT

POL ANGLARILL

*LA MÁSCARA ECO-SOSTENIBLE
DE LAS EMPRESAS*

CARLA HERRERO

Nº4

LA COLUMNA

Aquest estiu he passat un parell de setmanes amb el meu avi. A diari rondàvem cafeteries i bars del casc antic de Santiago de Compostela llegint els diaris i jutjant les tapes que ens posaven amb criteris més quantitius que no pas qualitius. Una vida plàcida a la que ell tot just acaba d'arribar després de viure gairebé tots els episodis de la història recent d'Espanya.

Durant aquest temps he escoltat diverses cròniques de la seva vida: algunes sobre borratxos malparits, ancians sense família ni diners, o mossens que abusaven de la gent amb la seva influència. També d'infants que no tenien res a qui es convidava a dinar perquè omplissin l'estómac, i d'altres famílies famèliques que havien de rapinyar castanyes per arribar al següent estiu. "Des que vaig néixer, no saps com ha progressat tot..." em diu.

Si em pregunteu a mi, crec que vivim en una societat imperfecta. Preocupantment imperfecta. Heretem un llegat que ha deixat enrere moltes desgràcies, i partim amb oportunitats amb les que els nostres vells ni somniaven. Valorar la nostra sort per mi és un deure. Ser inconformista també. Tanmateix, els afers que centren la nostra atenció no són els que més fan perillar els avanços socials que donem per segurs. Amb un deute públic galopant i els "Boomers" a tocar de la jubilació la nostra economia balla una conga sobre la barana dels lleons i, en conseqüència, les pensions i prestacions socials ja no són inamovibles.

ENTRE TAPA I TAPA

Una reducció de les pensions afectaria les condicions de vida de milers de famílies, i ara ja no ens podem permetre lacres com collonades jurídiques per evadir impostos; xerraires polítics (o politòlegs) que només saben fer això; "traders" impertinents que comercialitzen estafes piramidals; i aprofitats nomenats a dit a "xiringuitos" vitalicis. La situació requereix que tots -empresaris, treballadors, funcionaris i governants- donem el millor de nosaltres mateixos per tirar endavant una societat que ens ha bressolat des que vam néixer.

Així com el meu avi, els meus pares, fills i descendents mereixen gaudir d'una rutina tapera sense preocupacions. Ells ens ho han donat tot, i els que vindran tampoc mereixen menys.

MARTÍ ROSSELL

Estudia 3r d'IB E

ACTUALITAT

Tal vez, cuando pensamos en empresas, en industrias nos vienen a la cabeza imágenes de fábricas con chimeneas, como las que veíamos en los libros de historia en el capítulo "La Revolución Industrial". Por suerte, las empresas dejaron atrás este tipo de prácticas de producción más contaminantes para centrarse en otras.

Seguro que has escuchado hablar del desarrollo o economía sostenible, pero ¿qué es exactamente eso que suena tan cool?

El desarrollo sostenible busca encontrar el equilibrio entre desarrollo económico y el cuidado del planeta, no solo a nivel medioambiental sino también social. De esta manera, la economía sostenible permite el crecimiento económico sin causar graves daños a la sociedad (personas y naturaleza).

Ahora que ya entendemos un poco más qué es, la siguiente pregunta que nos debería venir a la cabeza es el ¿cómo?

Algunas de las propuestas que encontramos para ser una empresa "sostenible" es controlar el consumo energético, reciclar, colaborar con acciones sociales, etc.

El Índice de Sostenibilidad Dow Jones (DJSI) clasifica las principales empresas sostenibles a nivel mundial. Entre ellas se encuentran Nestlé y Coca-Cola. A su vez, GreenPeace International señala que estas dos empresas, junto con PepsiCo y Danone son las que más plástico de un solo uso producen. La ONG, señala que el problema es que estas corporaciones se limitan a reciclar sin dejar la producción (¡incluso aumentándola!) y comercialización del plástico, cosa que solo perpetua el problema.

Por tanto, no debemos olvidar que las empresas buscan maximizar sus beneficios y que no dudaran en incluir en su estrategia de marketing su "máscara eco-sostenible" para así incrementar su reputación y su demanda, pues se han dado cuenta de que ser sostenible, vende.

Es por lo que, no solo las empresas deben ser ecofriendly, sino también, el consumidor ser consciente de sus hábitos de consumo. Algunas de las propuestas que existen son buscar productos que eliminen el uso del plástico y no solo que reciclen, o abstenerse de comprar productos que emitan CO₂ y no solo que lo reduzcan.

Ninguna regulación motivará más a una empresa al cambio que la sanción implícita de los consumidores.

CARLA HERRERO
Estudia 3r d'IB E

*LA MÁSCARA
ECO-SOSTENIBLE
DE LAS EMPRESAS*

POL VERSUS POL

LES OCUPACIONS A DEBAT EN CONTRA

És comuna la narrativa que l'ocupació és un recurs per garantir el dret a un habitatge digne, dret recollit a textos com la DUDH o la Constitució Espanyola. Ambdós recullen també el dret a la propietat privada, i dins la constitució, la inviolabilitat de la llar. La intuïció em diu que per garantir el dret a l'habitatge no s'haurien d'anul·lar els altres; si ens en creiem un, ens els creiem tots.

Tot i que la llei espanyola penalitza l'ocupació, els tràmits de desnonament en ocupacions detectades al cap de més de 48 hores oscil·len entre 9 i 18 mesos. El cost d'oportunitat de tenir un ocupa a casa és gegantí. A aquest, s'hi sumen despeses en advocats i de vegades en els controvertits serveis "desokupes". La lenta resposta a l'ocupació protegeix molt a l'invasor i el dota de poder, s'il·lustra amb les habituals negociacions de compensacions per abandonar els pisos. Pràctiques d'aquest tipus són esteses en màfies. A més, tots aquests costos sufragats estrictament per privats generen desigualtats entre els propietaris que poden o no assumir-los. Agilitzar significativament el procés judicial amb majors garanties anul·laria aquest poder i podria augmentar l'oferta de pisos degut a un menor risc d'ocupació.

Hi ha ocupes que són famílies en risc i que són realment col·lectius vulnerables. L'ocupació no és una solució digna, aquestes no disposaran

de subministraments i acabaran desnonades. Hi ha solucions fora de l'ocupació: l'administració ha de detectar aquestes unitats en situacions precàries i buscar una solució a la problemàtica de llar. Per tant, són els poders públics els que han de garantir l'habitatge digne, però no és responsabilitat personal de cap propietari de pis amb mala sort: gran, petit o molt gran.

No obstant, hi ha altres perfils d'ocupes: activistes amb aires reivindicatius, d'altres que són incívics i alguns en situació irregular. És molt discutible si els dos primers són un col·lectiu vulnerable. Si la llei fos més dura en els casos de baix risc, el descens d'ocupacions consegüent permetria a l'administració assumir els casos vulnerables més fàcilment. En el cas dels irregulars, el problema sorgeix arran de la situació legal. És cert que no poden signar un contracte d'habitatge però entrar a viure a la propietat d'algú altre no és la solució.

L'ocupació s'ha convertit en una eina fàcil per despreocupar l'administració de problemes tan importants com les famílies en risc o les persones irregulars i passar la pilota als privats. On els extremistes veuen una lluita contra la precarietat, jo hi veig un pedaç mal cosit a punt de tornar a evidenciar el forat. En definitiva, menys culpes als bancs i propietaris, i més exigències de responsabilitat als nostres polítics.

POL ANGLARILL
Estudia 3r d'IBE

POL VERSUS POL

LES OCUPACIONS A DEBAT A FAVOR

Tal com estan les coses és comprensible que et preocupi perdre casa teva o, si estàs entre el 16% d'espanyols -perfectament honrats- amb segona residència (El País), pateixis pel teu lloc d'estiueig. Ara bé, potser estàs orientant la teva por equivocadament cap als okupes quan ells no són una amenaça per a tu. De fet, podrien ser una palanca de canvi per transformar el mercat immobiliari actual i contribuir a solucionar els problemes que se'n deriven.

Per començar, cal entendre que l'okupació implica necessàriament que la habitatge en qüestió no s'utilitza. Altrament es tractaria d'un cas de violació de domicili; un delictes tipificat a la llei. És a dir, que mentre donis algun ús a la teva propietat ningú més pot fer-ho. Com s'expliquen les notícies de la tele amb petits propietaris indignats? Per la lupa mediàtica sobre casos controvertits però estadísticament irrellevants. Certament existeixen algunes situacions d'incivisme greu i s'han de condemnar, però resulta que el 95% de les okupacions no són a habitatges de petits propietaris (Obra Social Barcelona) i és que els sindicats veïnals busquen blocs buits de grans tenidors. Llavors, a qui perjudica aquest problema? Doncs bàsicament a dos col·lectius: les grans corporacions d'una banda i les pròpies famílies que okupen de l'altra. Que per què poso als okupes al sac dels perjudicats? Vegem-ho.

Les okupacions són una manifestació d'un problema social més ampli, que afecta el 19,5% dels catalans; el risc de pobresa (Idescat). I és evident que cap família decideix okupar si té una alternativa habitacional al seu abast. En conseqüència, qui vulgui acabar amb les okupacions s'ha d'enfrontar al veritable repte; l'elevat cost de l'habitatge al país. Això els joves ho coneixem de primera mà, i és que segons l'Observatori de

l'Emancipació Juvenil hauríem de dedicar el 94% dels nostres sous a fer front al lloguer.

La solució passa per augmentar l'oferta d'habitatge i així satisfer millor la demanda, assolint l'equilibri de mercat. O almenys seria així si la teoria microeconòmica marginalista i la seva síntesi en les tísories marshallianes fos una font de veritat absoluta. En qualsevol cas, augmentar el parc de vivenda de lloguer tant públic com privat podria anar en la direcció adequada, però, és clar, aquest canvi pot tardar anys i mentrestant cada dia s'executen uns 50 desnonaments només a Catalunya (CGPJ).

Detinguem-nos ara en els altres perjudicats, als que jo poc rigorosament he anomenat "grans corporacions". S'arrisquen a haver de pactar un lloguer social o - cas extrem per a grans empreses amb immensos departaments legals- endinsar-se en un contenciós judicial. Són clarament menys vulnerables que les famílies i, si bé no discutiré que generen molta activitat econòmica i milers de llocs de treball, amb les seves accions sovint empenyen a buscar sortides com ara l'okupació. Un parell d'exemples concrets són les condemnes per les clàusules hipotecàries abusives i els casos d'especulació immobiliària dels fons "voltor".

En aquest sentit, les okupacions tenen també l'efecte de pressionar a les administracions públiques per impedir pràctiques així. L'impost sobre els habitatges buits és un pas en la bona direcció, que dissuadeix mantenir buides les llars que moltes famílies necessiten. Sí, les okupacions resulten molestes i no haurien d'existir. Però abans no arribin les solucions definitives jo m'estimo més aquesta pedra a la sabata d'unes quantes corporacions amb beneficis milionaris que no pas una llosa sobre les espatlles de milers de famílies.

POL VILLAVERDE
Estudia 2n de FPE

CULTURA

"Ara llegeixes *El petit príncep*? És un llibre per a nens." Aquests van ser els comentaris dels meus amics en veure quina era la primera lectura que havia escollit per l'estiu.

He tingut la sort que aquest estiu la lectura obligatòria del meu germà de dotze anys fos *El petit príncep* i he pogut llegir-lo de manera paral·lela a ell. Si ja considero que d'aquest llibre en pots aprendre molt, encara pots aprendre'n més quan compares la teva interpretació amb la d'algú amb un concepte de la vida tan diferent com la d'un nen. Com diu l'autor "Tots els adults van ser alguna vegada nens...però només uns pocs ho recorden".

De cada capítol i de cada frase d'aquesta obra d'Antoine de Saint Exupéry en pots treure una reflexió, una vibració. Però si alguna cosa és excepcional d'aquest llibre, és que només n'aprens allò que vols aprendre. M'explico, què sents en pensar en l'Estàtua de la Llibertat? Hi hagi estat o no, penses en Nova York. Els Estats Units. De ben segur que és el mateix que es projecta a la ment d'una persona a l'altra punta del món. Ara visualitza una muntanya, què sents? Allò que ens evoca imaginar-nos una muntanya és absolutament diferent per a cadascun de nosaltres. Es tracta d'un paisatge tan general i tan poc estereotipat, que pot recordar-te a la teva infantesa, com pot provocar-te una olor de pi o simplement transportar-te a un mar d'arbres verds. *El petit príncep* és el llibre més ple de muntanyes, platges i penya-segats que he llegit mai. És una lectura plena d'exemples i lliçons de vida suficientment generals que seràs tu qui les concretaràs i encaixaràs amb les teves vivències. Seràs tu qui escullis quin

EL PETIT PRÍncep

ANTOINE DE SAINT-EXUPÉRY

aprenentatge extreure d'aquest conjunt ben posat de fulls i paraules.

I no només es tracta d'un llibre amb el qual pots raonar i descobrir quins moments del teu dia a dia es veuen reflectits en les anècdotes del petit príncep. També hi pots apreciar la bellesa que utilitza l'autor per exemplificar cadascuna d'aquestes anècdotes. Una bellesa simple que també s'intueix en els dibuixos que t'acompanyen quan vas passant pàgines.

Quan el meu germà va acabar el llibre, abans que jo, em va preguntar: "No l'has trobat molt avorrit? La història no tenia massa sentit, jo l'he trobat avorrit." Aquí pares a pensar, quina història? En el que jo portava de llibre només havia parat atenció al rerefons i no pas al relat conductor. Així doncs, si vas llegir *El petit príncep* quan encara no sabíeu apreciar la seva singularitat, rellegiu-lo. I si ja l'heu llegit de "grans", rellegiu-lo també. És un llibre on pots trobar nous detalls i reflexions cada vegada que el llegeixes, encara que sigui la vintena vegada que ho fas.

ANNA PELÁEZ
Estudio 4t d'IBE

ANTOINE DE SAINT-EXUPÉRY

Le Petit Prince

Avec des aquarelles de l'auteur

PASSA EL TEMPS AMB...

l'Universitari

Aquesta edició és una mica diferent de les que hem fet fins ara. Es tracta d'una edició íntegrament escrita per l'equip editorial de l'Universitari, volíem que ens coneguéssiu una mica més i hem aprofitat per fer-ho de la millor manera que sabem. Però a més a més... **hem fet un canvi d'imatge!!**

Hem aprofitat l'estiu per a treballar en alguns aspectes de la marca l'Universitari i els hem enllestit per a provar-los en aquesta "Edició d'Estiu". Volem aprofitar la nostra secció d'entreteniment per explicar-vos quins han estat els canvis i esperem el vostre feedback.

Comencem...

El format del nostre **logo i la tipografia** de lletra són la primera innovació i la que millor es pot apreciar al llarg de la revista.

I seguim.... Ara també tenim una **icona** pròpia per a cadascuna de les nostres seccions! Les has vistes?

I finalment... Dóna una ullada a la nostra **web**! L'hem reformada sencera per a facilitar la lectura a tots els nostres seguidors. Escriu-nos si vols donar feedback de la nova imatge, si vols escriure un article a la següent edició i també si vols formar part de la família editora de l'Universitari!